

Charlotte Skaaning er en figurativt arbejdende maler.

Man ser dog med det samme, at hun ikke er en klassisk en af slagsen. De figurer, man ser i malerierne, mennesker i alle aldre og i alle mulige forskellige positurer, er fuldstændigt integreret i omgivelserne og i landskabet. Der er næsten ingen dybde eller angivelse af rum i billederne, og figurene er malet med de samme ekspressive penselstrøg som baggrunden.

Resultatet er nogle meget energiske og dynamiske malerier. Man fornemmer ofte en form for uro i disse billeder. En sitren og dirren af spændinger, som det er svært at beskrive med ord, men som fornemmes meget tydeligt.

I to malerier med solbadende nøgne kvinder som motiv er det, der kunne være afslappede skildringer af mennesker i hvile og balance, noget helt andet. I det ene ligger kvinden på en græsplæne med det ene ben bøjet op mod en bræddevæg. En dejlig varm dag ved sommerhuset? Ikke helt. Planten ved siden af hende er malet med urolige zigzaggende penselstrøg, og farverne er domineret af kolde toner. Noget, der giver en urolig fornemmelse til helheden. Og kvindens positur? Hvis det ikke lige var for det bøjede ben, kunne det så ikke ligne et lig? Som det er, fornemmer en modsætning mellem det afslappede motiv og måden, det er malet på.

I et andet maleri ligger kvinden på et tæppe med en udefinerbar masse af buske og træer bag sig. Og det er lige præcis det. Det, der kunne være friske og indbydende grønne omgivelser, virker her nærmest truende. Kan den mørke og sammenfiltrede masse af vegetation være et symbol på kvindens følelsesmæssige status? Hendes indre oprør og tumult?

Har man først fået blik for de modsatrettede stemninger, der hviler over Charlotte Skaanings malerier, jo flere dukker der op. En gåtur med hunden forvandler sig noget, der ligner klimakset i en spændingsfilm. Også her er baggrunden lukket af og holdt i kolde violette, grønne og sorte farver.

Det samme er tilfældet med maleriet af en fotograf på jagt efter motiver i en skov. Dette er ingen hyggelig grøn guldalderskov, men ligner tværtimod sætstykket til en gysersfilm. Det samme gør et gadebillede med et close up af en person i forgrunden og en gående rygvendt figur i baggrunden. Hovedpersonens ansigtstræk er helt udviskede, og malet med nærmest aggressive penselstrøg i de nu velkendte kolde violette, grønne og sorte toner virket billedet stærkt foruroligende.

Det er denne følelse af dirrende spænding og suspense som i en Hitchcock-film, der gør Charlotte Skaanings billedunivers fascinerende. Hun formår at opbygge en stemning, der griber en med det samme og får fantasien til at løbe løbsk.

Tom Jørgensen